

Ročník XXIV.

Palmová nedeľa - čiže Utrpenie Pána (B) 24. marca 2024

týždeň 13

Ján Adamus

Palmová (Kvetná) nedeľa – rok (B)
Mk 15, 1-39

Hneď zrána mali poradu veľkňazi so staršími a zákonníkmi, teda celá veľrada. Ježiša spúťali, odviekli a odovzdali Pilátovi. Pilát sa ho spýtal: „Si židovský kráľ?“ On mu odpovedal: „Sám to hovoríš.“ Veľkňazi naň mnoho žalovali a Pilát sa ho znova spýtal: „Nič neodpovieš? Pozri, čo všetko žalujú na teba!“ Ale Ježiš už nič nepovedal, takže sa Pilát čudoval. Na sviatky im prepúšťal jedného väzňa, ktorého si žiadali. S povstalcami, čo sa pri vzbure dopustili vraždy, bol uväznený muž, ktorý sa volal Barabáš. Zástup vystúpil hore a žiadal si to, čo im robieval. Pilát im povedal: „Chcete, aby som vám prepustil židovského kráľa?“ Lebo vedel, že ho veľkňazi vydali zo závidia. Ale veľkňazi podnietili zástup, aby im radšej prepustil Barabáša. Pilát sa ich znova opýtal: „Čo mám teda podľa vás urobiť so židovským kráľom?“ Oni opäť skríkli: „Ukrižuj ho!“ Pilát im vravel: „A čo zlé urobil?“ Ale oni tým väčšmi kričali: „Ukrižuj ho!“ A Pilát, aby urobil ľudu po vôli, prepustil im Barabáša. Ježiša však dal zbičovať a vydal ho, aby ho ukrižovali. Vojaci ho odviekli dnu do nádvorja, čiže do vládnej budovy, a zvolali celú kohortu. Odeli ho do purpurového plášt'a, z trnia uplietli korunu a založili mu ju a začali ho pozdravovať: „Bud' pozdravený, židovský kráľ!“ Bili ho trstinou po hlave, pluli naňho, klakali pred ním a klaňali sa mu. Keď sa mu naposmievali, vyzliekli ho z purpuru a obliekli mu jeho šaty. Potom ho vyviekli, aby ho križovali.

Mk 15, 1- 39

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Tri križe stoja na Kalvárii. Pozornosť všetkých sa upiera na prostredný. Ostatné dva križe sú iba hroznou dekoráciou prostredného – Kristovho. Veľkňazi, farizeji, zaslepený dav posmešne a s nenávisťou vykrikujú: Pozrite, všetci traja zločinci boli spravodlivo potrestaní! A do toho posmievania a urážania zaznieva Ježišov bolestný hlas: Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.

Na chvíľu nastáva hrobové ticho, lebo táto modlitba ohromila všetkých, dokonca aj lotrov. Aj oni sa posmievali a preklínali tých, ktorí ich na križe zavesili. Ale teraz sa so zvedavosťou pozerajú na prostredný križ a v duchu rozmyšľajú, kto môže na ňom visieť, keď prejavujú oň záujem aj náboženski predstavitelia.

Najskôr prehovorí lotor ukrižovaný na ľavej strane: Nie si ty Mesiáš? Zachráň seba, aj nás! To ako keby povedal: Keby si bol opravdivý Mesiáš, tak by si tu nevisel a nemodlil sa za svojich katov. Inak by si s nimi zatočil a ukázal im, kto si. A keďže sme na jednej lodi, zachránil by si aj nás. Ale ty nič

nedokážeš, vždy si len veľa hovoril, ale nič si neurobil. Jednal si ako podvodník a zaslúžiš si, čo ti patrí! Ľavý lotor zastupuje ľudí, ktorí sa síce o Krista nezaujímajú, ale keď potrebujú pomoc a ona neprichádza, hnevajú sa a s výčitkou sa pýtajú: Prečo nepomáhaš? Prečo práve ja a prečo práve mne? Prečo si to dopustil? Potom sa nečuduj, že čím ďalej, tým viac ľudí v teba neverí!

Lotor, ukrižovaný po pravej strane všetko ticho pozoruje a Ježišova modlitba ním otriasla, lebo tak sa predsa zločinec nemôže modliť. Z toho pochopí, že v strede nevisí obyčajný človek, ale musí to byť prisľúbený Mesiáš. Lotor sa nikdy nerozprával s Bohom, tak ako Abrahám, ani nepočul jeho hlas ako Mojžiš z horiaceho kra, nevidel betlehenskú hviezdu ako Mudrci, nepočul Krista kázať, ani nebol svedkom žiadneho jeho zázraku. Videl ho iba potupeného, zneváženého, zakrvaveného, ukrižovaného, a predsa uveril, že je nevinný, že je Mesiáš, a preto pokorne vyznáva: My trpíme spravodlivo, lebo dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé. A potom dodal: Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.

Odkiaľ sa v ňom vzala taká viera? Je to prvé ovocie Ježišovej modlitby za hriešnikov. Otec vypočul Synovu prosbu a odsúdenovci na smrť, ako prvému, dáva dar viery. Tohto daru sa nedostalo ani farizejom, ani zákonníkom, ani veľkňazom, lebo oni oň nestáli a neprosili oň, odmietli tesárovho syna ako posmešne volali Ježiša. Im boli určené slová Žalmistu: ... majú oči, ale nevidia, majú uši, ale nepočujú...

Viera je dar, ktorý Boh človekovi ponúka, ale mu ho nevnučuje. Všetci do istej miery visíme na križi povinností, starostí a bolestí a vedú z neho iba dve cesty. Jedna kajúceho lotra: Dnes budeš so mnou v raji..., teda cesta spásy alebo cesta zatvrdilého lotra, ktorý zomieral s nenávisťou v srdci a tá vedie do večnej záhuby. Každý si úplne sám a slobodne volí svoju cestu.

Svätý Izák Sýrsky nás povzbudzuje, aby sme sa stali opití vierou v Boha. Myslí tým, byť tak ponorený v našom vzťahu s ním, že sme neustále pod vplyvom jeho milosti. Jedine tak môžu byť uzdravené choroby zmyslov a vášní, ktoré z nich vychádzajú. V tom spočíva aj správne pochopenie kresťanského asketizmu. Namiesto vyhľadávania rozptýlenia a zábavy, máme hľadať samotu a ticho. Srdce môže byť očistené len vtedy, keď je vtiahnuté do tajomstva Boha.

Ďakujeme ti, Pane, za veľký dar viery a prosíme o milosť, aby sme v nej vytrvali až do konca, žili z nej, a aby sme v hodine smrti mohli prosiť ako hriešnik: Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva... a mohli počuť tvoju odpoveď: Dnes budeš so mnou v raji...

Boží nech sa rozplýva v prejavoch vďaky za spásu! Chráni ho križa ramená, čo trónom smrti otrasú.

Hľa, sprievod spieva Kristovi: „Hosanna“, sláva, nech žije cestu mu čerstvým vetvovým paliem a olív pokryje.

Nuž nebeskému Kniežat'u vyjdime j my naproti s palmami v rukách, každý nech zo srdca spev mu zanôti!

Nech jeho milosť chráni nás v živote krehkom, neistom, aby sme plní vďačnosť kráčali verne za Kristom.

Bud' sláva večná Otcovi, jeho milému Synovi i Duchu Tešiteľovi, čo všetko v láske obnoví.
Amen

Slová otcov púšte

Keď sa opát Makarius z diaľky vracal do svojej chyže a niesol palmové listy, vybehol mu oproti diabol s neobyčajne ostrým nožom a chcel ho prebodnúť. Keď nevládal, zvolal: „Makarius, ty ma veľmi mučíš, lebo chcel som ti škodiť a nemôžem, hoci všetko robím dokonalejšie než ty. Ty sa niekedy postíš, ale ja nikdy nejem. Ty často bdieš, ale ja nikdy nespím. Avšak v jednom si silnejší než ja, to uznávam.“ Keď sa ho blahoslavený Makarius vyzvedal, v čom, povedal: „Iba tvoja pokora ma premáha.“ Keď to nepriateľ povedal, blahoslavený Makarius zložil ruky k modlitbe a nečistý duch zmizol.

Ktorýsi z otcov vravieval: „Každá námaha mnícha je bez pokory márna. Pokora je totiž predchodkyňou lásky, ako predchodcom Ježiša bol Ján, ktorý všetko priťahol k nemu. Tak aj pokora priťahuje k láske, totiž k samému Bohu, lebo Boh je láska.“

Raz, keď opát Makarius vystupoval na vrch Nitriu, kázal svojmu žiakovi ísť kúsok popredu. Kým teda šiel popredu, vbhol mu do cesty akýsi pohanský kňaz, ktorý niesol veľké brvno. Žiak na neho zvolal: „Kam bežíš, diabol?“ A ten nahnevaný uštedril mu toľko rán, že tam zostal ležať takmer bez ducha. Kňaz ho opustil a bežal ďalej. Keď kus odišiel, stretol blahoslaveného Makaria, ktorý mu povedal: „Pozdravujem ťa, robotník, pozdravujem ťa.“ A ten udivený odvetil: „Čo dobrého si zbadal na mne, že ma pozdravuješ?“ Starec mu odvetil: „Lebo vidím, že namáhavo pracuješ.“ Kňaz mu povedal: „A mňa dojíma tvoj pozdrav, podľa toho viem, že si veľký Boží sluha; lebo keď ma stretol akýsi úbohý mních, urazil ma, ale ja som mu za to vyplatil ranami.“ Tu oblapil nohy blahoslaveného Makaria a zvolal: „Neustúpim, kým ma neurobíš mníchom.“ A tak spolu šli až na miesto, kde ležal zbitý brat; keďže nevládal vstať, obaja ho zdvihli a na rukách zanesli do kostola. Keď bratia videli toho kňaza v sprievode blahoslaveného Makaria, s obdivom ho prijali medzi mníchov a mnohí z pohanov sa pre neho stali kresťanmi. Opát Makarius povedal: „Veru, pyšná a zlá reč i dobrých ľudí obracia na zlých, ale reč pokorná a dobrá aj zlých mení na lepších.“

Blahoslavený Anton rozprával, že videl nepriateľské osídla, rozložené po celej zemi. A keď so vzdychom povedal: „Ktože tu môže prejsť,“ počul hlas, ktorý mu hovoril: „Prejde iba pokora, Anton, ktorú pyšní nijako nevládu dosiahnuť.“

Preložil z Latinského originálu Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Liturgický kalendár:

Veľkonočné Trojdnie umučenia, smrti a zmŕtvychvstania Pána

Pomazanie chorých vo sv. omši:

V pondelok 25.3. vo sv. omši o 17:00 hodine budem udeľovať pomazanie chorých. Prijat' sviatosť pomazania chorých môže ten, kto má 70 rokov, prípadne aj mladší, a je vážnejšie chorý. Je potrebné, aby dotýčaný bol v stave Božej milosti, teda v krátkej dobe pred prijatím pomazania vyspovedaný. Možnosť sviatosti zmierenia dnes na Palmovú nedeľu Pezinok 15:00 – 18:00.

Zelený štvrtok:

Pamiatka Poslednej večere Pána Ježiša

Veľký Piatok:

Je dňom pôstu a zdržiavania sa mäsitého pokrmu.

Zdržiavanie sa mäsa – od 12 r. života

Pôst – jesť 3x do dňa, z toho 1 krát do sýtosti (záväznosť: vek 14 – 60 rokov)

10:00 – krížová cesta po dedine

15:00 – obrady Veľkého Piatku

Svätá Sobota:

08:30 – modlitba Cirkvi – posvätné čítanie a ranné chvály

09:00 – 12:00 poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej

15:00 – 17:00 poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej

18:30 – svätá omša Veľkonočnej vigílie (prineste si sviece a chránič na vosk)

Veľkonočná nedeľa:

Sv. omša o 8:00 a 11:00 hod. Po sv. omšiach je tradičná farská ofera.

Po sv. omšiach môžem požehnať veľkonočné pokrmy.

Na Veľkonočnú nedeľu 31.marca v noci o 2:00 hodine sa posúva čas na 3:00 hodinu.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 75 – 100 a aj 101 – 122.

Odpustky:

Zelený Štvrtok – hymnus Ctime túto Sviatosť slávnu

Veľký Piatok - uctenie si svätého kríža

Svätá Sobota - obnova krstných sľubov

Sväté omše Svätého týždňa (B)

25.III. pondelok

17:00 *Za Ľ Jozefa Schmidta, rodičov a starých rodičov*

26.III. utorok

17:00 *Za Ľ starých rodičov Jána a Máriu, dcéru Zdenku a vnuka Jurka*

27.III. streda

17:00 *Za Ľ Vincku Šimurkovú (20. výročie smrti) a za manžela Jozefa*

28.III. štvrtok

18:15 *Za dar kňazov a za nové kňazské povolania*

Lektori: Pešková Macáková

29.III. piatok

15:00 - - - *obrady Veľkého Piatku*

Lektori: Hajčková Šustová

30.III. sobota

18:30 *Za Božie požehnanie pre rodiny*

Lektori: Vrábová, Kordošová, Kulifajová, Polakovič, Kuric

31.III. Veľkonočná nedeľa - Pánovho Zmŕtvychvstania (B)

08:00 *Za Božie požehnanie pre rodiny* (zmena času!)

Lektori: Jurčovičová Kosnáčová

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovič Kordošová

Slovo na dnes

„Žiadna hodina sa nemôže považovať za nevhodnú na čítanie Božieho slova.“

svätý Ján Zlatoústý

Spokojne si môžeme do Písma pri jeho čítaní zaniest' svoje vlastné značky, dokonca si i elegantne označiť svoje obľúbené state, ktorých čítanie nám akosi zvlášť pomohlo. Alebo si texty podčiarkovať a poznačiť si k niektorým textom i dôvod a dátum, kedy rozhodujúcou silou ovplyvnili náš život.

Ak si však chcete uľahčiť asimiláciu posvätného textu najviac, dajte sa do jeho prepisovania alebo učenia naspamäť. Robievajú to najmä mladí, ktorí niekedy spoločne vlastnoručne prepisujú vybranú knihu Písma. Takto hlbšie osvojená stať Písma sa nám potom vynorí v istých životných situáciách vždy, keď budeme na ňu najviac odkázaní. Stane sa našou súčasťou. Navždy.

Rozlomme s Ježišom sedem pečatí

Podľa videní svätého Jána nikto nebol hodný otvoriť knihu, iba Baránok. Bol to práve on, ktorý Písmo odpečatil aj pre nás až do konca sveta, aby sme ju i my, hoc malí a chudobní, mohli čítať s duchovným úžitkom. Odvtedy je pre nás Písmo ako plynúca rieka. Plytká, že ňou ľahko prejde i baránok, ale zároveň taká hlboká, že preplávať ju má problém aj slon. Na malých sa usmieva a pre veľkých má nedozernú hĺbku, z ktorej behajú po chrbte zimomriavky. Ježiš nám otvoril zmysel všetkých Píšem a vymohol nám od Otca posväcujúcu milosť, v sile ktorej ju môže denne otvárať každý z nás. Preto kľúčom od celej Biblie zostane aj pre nás on. Samozrejme, k účinkovaniu Ježišom zaslúženej milosti v nás treba pridať i naše skromné ľudské úsilie. Pomenujme si ho i my pečaťami, do ktorých zhrnieme podstatu toho, čo sme si o jej čítaní práve povedali.

1. Čítaj Písmo ako Božiu knihu pre teba. Čiže s vierou, láskou, jednoduchosťou milovaného Božieho dieťaťa. Ako knihu pravdy, múdrosti v tom najhlbšom slova zmysle. Ako knihu svätú, pretvárajúcu.
2. Zvoľ si postup čítania, čiže poradie kníh a približne i počet kapitol. A maj poruke aj dobrú ceruzku.
3. Na čítanie Písma si priprav srdce vnútorným stíšením a ak sa dá, spolu s vhodným priestorom a časom.
4. Aspoň približne sleduj literárny druh knihy Biblie alebo jej časti, ktorú práve čítaš, čiže či je to historická kniha alebo prorocká, alebo poučné rozprávanie či poézia atď.
5. Čítaj každú knihu Písma postupne ako film. Čiže vnímaj kontext toho, čo čítaš, a snaž sa jej trochu porozumieť aj vo svetle ostatných kníh Písma. Teda žiadnu knihu Písma nečítaj ako nejaký horoskop ohľadom toho, čo chceš urobiť.
6. Čítaj Písmo často, pravidelne, nielen v kríze. Je lepšie čítať menej a častejšie, ak aj nie denne, tak skoro každý deň. Ako keď nemáš na všetko vždy v peňaženke, ale sporíš si na účet. Radšej si naspor aj načítané Písmo, aby si si v čase krízy mohol z neho niečo aj vybrať, alebo lepšie, aby si sa do zbytočnej krízy ani nedostal

7. A čítaj vytrvalo, najlepšie bez prázdnin. Je jasné, že čím častejšie budeš čítať a čím viac, tým skôr Bibliu prečítaš. No vytrvalosť je lepšia ako rýchlosť a množstvo prečítaného. V čítaní Písma je najlepšia práve ona!

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Prečo je živote dôležitý humor ?

Na každej svätej omši hovoríme, že ľutujeme hriechy, ktoré sme spáchali myšlienkami, slovami, skutkami a zanedbávaním dobrého. Určite existuje nejaký dôvod, že sa viac sústredíme na hriechy spojené s konaním zlého, a menej na tie, ktoré sme spáchali vynechaním niečoho dobrého, k čomu sme boli pozvaní cez určitú konkrétnu situáciu. Možno poznáte príbeh o človeku, ktorý stál pred Posledným súdom, pred Pánom Ježišom, a hovoril: „Pane, moje ruky sú úplne čisté.“ Odpoveď znela: „Nemáš čisté ruky preto, lebo si konal dobré, čisté skutky, ale preto, lebo si ich nekonal.“ Čisté ruky teda vôbec nemusia znamenať, že človek je bez hriechu.

Čo teda znamená zanedbávanie dobrého? Znamená to, že sme sa dostali do situácie, keď bolo zjavné a jednoznačné, že sme mali nejakým spôsobom konať, no nekonali sme. Niekedy sa vyhováráme: „Ale ja som predsa neurobil nič zlé.“ Zabúdame si spytovať svedomie aj s ohľadom na situácie, v ktorých sme mali zakročiť. Vezmime si napríklad boháča a Lazára v evanjeliu. Boháč síce neurobil nič zlé, ale nevykonal ani nič dobré pre chudobného človeka, ktorý ležal pri jeho dverách a psy mu lízali rany.

Hrešiť zanedbávaním dobrého znamená, že nie sme vnímaví na to, čo sa deje okolo nás, nevyhodnocujeme situáciu s otázkou, čo do nej môžeme priniesť a čím ju dokážeme obohatiť. Predstavme si napríklad spoločnosť, kde sa ľudia rozprávajú, jeden z nich klame o osobe, ktorá nie je prítomná. Ja tam sedím tiež a viem, že dotyčný človek hovorí nepravdu. Ak zostanem ticho a neuvediem vec na pravú mieru, pácham hriech. Neublížim neprítomnému vlastným slovom, ale dopustím, aby to urobil niekto iný. Možno kráčam po meste a som svedkom situácie, keď by som mal zavolať políciu alebo zdravotníkov. Samozrejme, sú aj okolnosti, do ktorých človek nemôže vstúpiť osobne pre nebezpečenstvo alebo pravdepodobnosť, že by ich nezvládol, ale privolať pomoc telefonicky môžem za každých okolností. Nikto ma nevidí, nikto nevie, že som ju mal zavolať a neurobil som to. Je to skrytý hriech, ale moje svedomie by mi to malo vždy avizovať: Mal si urobiť niečo dobré a neurobil si to. Mal si zavolať záchranku a nezavolať si ju. Mal si zavolať políciu k bitke v meste a zaváhal si...

Pane Ježišu, prosíme ťa o otvorené oči, čo si všimnú ťažkú situáciu, v ktorej sa niekto nachádza, a prosíme ťa o nohy a ruky, ktoré nám pomôžu urobiť to, k čomu nás pozýva svedomie. Vykročiť a vykonať potrebné dobro. Aby sme pri vyznaní hriechov mohli povedať: „Áno, žiaľ, zanedbával som konanie dobra, ale učím sa to nerobiť. Chcem ho konať pri každej príležitosti, lebo aj Pán Ježiš povedal: ‚Choďte do celého sveta a ohlasujte evanjelium.‘ A evanjelium sa ohlasuje nielen slovami, ale predovšetkým skutkami, o ktoré sa slová môžu oprieť.“

Marian Husár „A teraz čo II.“

Na minútku

Nohavice

Účtovník Pizzi sa vrátil domov celý šťastný. V elegantnej škatuli z červeného papiera so žltou mašľou si niesol svoj posledný nákup: úžasné nohavice.

Utekal do izby vyskúšať si ich, aby sa nimi hneď na večeri popýšil pred rodinou. Obliekol si ich a začal sa obdivovať v zrkadle. No problém, ktorý predavač v obchode patrične zľahčil, sa ukázal v celej krutej kráse. Nohavice boli pridlhé a ťahal ich po zemi.

„To je maličkosť,“ pomyslel si účtovník Pizzi. „Žijem s tromi ženami, ktoré so šitím nemajú problém. Je tu moja žena, moja dcéra a moja svokra. Dám ich jednej z nich a raz-dva mi ich upravia.“

Odmeral nohavice a potom s nimi vyšiel z izby. V kuchyni natrafil na manželku.

„Drahá, prosím ťa, skráť mi tieto nohavice presne o sedem centimetrov...“

Manželka naňho otrávene zazrela.

„Dnes nemám čas. Okrem toho, nie som predsa tvoja slúžka!“

Účtovník sa nedal znechutiť. V obývačke sedela pred televízorom jeho svokra.

„Prosím ťa, mohla by si mi tieto nohavice skrátiť presne o sedem centimetrov?“

„Teraz určite nie! Nemôžem si nechať ujsť tento diel, je to môj obľúbený seriál. A potom mám stretávku s priateľkami.“

Účtovník vyhľadal dcéru. Tvárila sa, že sa učí, hoci telefonovala s priateľom. Aj jej položil tú istú otázku.

„Ani náhodou!“ povedala dcéra. „O tri dni mám ťažkú skúšku!“

Chudák účtovník zložil nohavice a nechal ich na stoličke. Na druhý deň išiel do práce v starých nohaviciach.

Manželka si povedala: „Chudáčik, to odo mňa nebolo pekne,“ vzala nohavice a skrátila ich.

O niekoľko hodín si nohavice na stoličke všimla svokra a pomyslela si: „Ja sa o to postarám. Ešteže som v tomto dome aj ja...“ A pre istotu skrátila nohavice o dobrých desať centimetrov. Po chvíli sa vrátila domov dcéra. Na stoličke našla nohavice a pomyslela si: „Chudák ocino, každý naňho kašle. Ja mu tie nohavice skrátim. Koľko povedal? Sedem alebo sedemnaásť centimetrov? Dám štrnásť...“ Odstrihla a pekne obrúbila okraj. Keď si účtovník celý šťastný vyskúšal nohavice, zistil, že mu siahajú sotva do polovice lýtok.

Domov sa nedá zmerať ani odvážiť. Rovnako, ako sa nedajú stanoviť hranice letného vánku alebo vypočítať vôňa ruže. Domov sa rovná láske a pozornosti, ktorá je v ňom.

Bruno Ferrero „A kvety jednoducho kvitnú“

Zamyslenia

Konflikty

Dnes vidíme ľudí, čo pre neužitočné maličkosti vyhlasujú vojnu a vo svojej ohromnej nevedomosti a arogancii sa snažia zatiahnuť do zla čo najviac iných. Do toho všetkého sa primiešava viera a oni potom vláčia po svojich súkromných sporoch posvätné Božie meno. Nie je veru nič bolestnejšie, ako keď sa nakoniec preto ľudia začnú nenávidieť.

Sv. GREGOR Z NYSSY

Keby sme nevedeli, že ide o výrok svätého Gregora, ktorý žil vo štvrtom storočí po Kristovi, pokojne by sme ho mohli prisúdiť nejakému súčasníkovi, zarmútenému malichernosťou niektorých sporov v našej Cirkvi desať rokov po prevrate.

Dá sa však vôbec žiť v Cirkvi bez konfliktov, kým sú v nej ľudia? Dnes sa biblisti viac-menej zhodujú v tom, že aj ospevovaná a ustavične za vzor dávaná jednomyseľnosť prvých kresťanov bola skôr vytúženým ideálom pisateľa Skutkov apoštolov, ktorý chcel čitateľov povzbudiť, aby sa o tento ideál usilovali. No rovnako Skutki apoštolov, ako aj listy apoštola Pavla svedčia aj o sporoch v prvotnej Cirkvi. Veď aj Boží muži ako Peter a Pavol, ktorí sa iste mali radi, sa tiež dostali do konfliktu. Aj brat Efraim správne upozorňuje, že prví kresťania boli jedno srdce, nie jedna hlava!

Niekedy totiž práve v mene lásky treba vyvolať konflikt, prípadne sa aktívne zúčastniť nejakého sporu. Dosvedčuje to mnoho príkladov z dejín, zo života svätcov i zo života samotného Ježiša. Ideál jednoty v láske sa nemôže stať hasiacou penou, ktorú budeme rozprašovať hneď pri prvej iskričke nezhody v názoroch. Ani cukrovou vatou, ktorou zapcháme ústa každému, kto by mal odvahu vysloviť iný názor. Snažiť sa každú výmenu názorov a každý spor rýchlo utlať rečami o láske môže byť dokonca veľmi nebezpečné: konflikt sa tým potlačí, premaluje na bielo, ale sa nerieši.

Tak isto je však pravda, že ak má byť naša výmena názorov konštruktívna, musíme sa naučiť rozlišovať podstatné od malicherností, svoj pohľad na pravdu od Pravdy samej, svoje zvyky od „tako sa to má správne robiť!“. A hlavne sa treba naučiť milosrdenstvu voči inak zmýšľajúcim, lebo v Božom mene nemožno nenávidieť.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku